

1891 въ Барнесъ; училъ въ Кембриджъ при Чарлсъ Вуудъ и Съръ Чарлсъ Стяндфордъ и Воганъ Улиамсъ. Композиции: „Химнъ на Аполона“, „Симфония на цвѣтовете“ и „Две студии“ — за голѣмъ оркестъръ; концертино за обой и малѣкъ оркестъръ; концертъ за теноръ, 2 пиана и оркестъръ; квинтетъ за обой и струнни инструменти: струненъ квартетъ; „Разговори“ — за цигулка, виола, виолончелъ, флейта, обой и английски рогъ; „Рутъ“ — за сопранъ и камер-оркестъръ; „Фантастична битка“ — за оркестъръ; „Две приспивателни рими“ — за сопранъ, кларинетъ и пиано; „Мадамъ Ной“ — за пѣвчески гласъ и бинструмента; „Расподия“ — за сопранъ и теноръ, флейта, английски рогъ, струненъ квартетъ и контрабасъ (получила Карнегиевата премия).

Блохъ, Ернестъ — Bloch, Ernest — значителенъ компонистъ, род. 24 юли 1880 въ Женева; училъ при Жакъ Далкрозъ, Евг. Изай, Ив. Кноръ и Лудв. Туйле; следъ диригентска и преподавателска дейностъ въ Нюшателъ, Лозана и Ганъ — 1917 отива въ Ню-Йоркъ, като учителъ въ музикалното училище „Давидъ-Манъ“ — (до 1920), следъ това е директоръ на института за музика въ Клевеландъ (Охио); отъ 1925 — директоръ на консерваторията въ Санъ-Франциско. Въ своитѣ композиции той се стреми да създаде една чисто еврейска национална музика — не чрезъ външно използване елементитѣ (мелодии и ритмъ) на еврейската народна музика, а чрезъ отразяване духа и психиката на своя народъ — (въ която посока си е създавалъ вече едно значително име). Творби: 3 симфонии (втората — „Израелъ“, третата — „Шеломо“); „Три еврейски поеми“ за оркестъръ; „Еврейска расподия“ — за виолончелъ и оркестъръ; 4 епизода — за камероркестъръ; Сюита за виола и пиано, или оркестъръ; „Концерто гресо“ — за струнни инструменти и пиано; „Мистична поема“; 3 сонати за цигулка и пиано; „Две песни“ за струненъ квартетъ; струненъ квинтетъ; псалми: 22, 64 и 87 — за соловъ гласъ и оркестъръ; „Есенна поема“ — за пѣние и пиано; сюита за цигулка и пиано; опера-

та „Макбетъ“, ценнитѣ детски песни за пиано — „Весели деца“ — 10 кжса (1931).

Блументалъ, Жозе — Blumenthal, Joseph — цигуларъ и компонистъ, род. 1 ноемв. 1782 въ Брюкселъ, умр. 9 май 1850 въ Виена, ученикъ на Абатъ Фоглеръ; компониралъ оркестрови творби и, главно, за своя инструментъ: школа, етюди, дуети и пр.

Блютнеръ, Юлиусъ — Blüthner, Julius — основателъ на прочутата въ цѣлъ свѣтъ Лайпцигска фабрика (основана 1853) за пиана, съ патентованъ механизъмъ. Известността на Блютнеровитѣ пиана се дължи на здравината на конструкцията имъ, мекотата и благородството на тона. Специалитетъ на Б. сж тѣй нареченитѣ „Аликовтни рояли“, отличаващи се съ своята масивна звучностъ. На Б. рояли сж свирили, за упражнение и публично, много отъ великитѣ пианисти отъ миналия вѣкъ и на съвременността.

Бо — Во — първата сричка на белгийскитѣ нотни наименования.

Бобизация, фр. Bobisation или Boccidisation — е единъ начинъ, по който въ края на XVI ст. нѣкои фламандски компонисти сж замѣствали солмизацията на Гвидо отъ Арцео съ сричкитѣ: bo, ce, di, ga, ma, ni. Споредъ Х. Риманъ, Б. е различното означение на седмия тонъ на основната тонова стълба — до като се възприело, най-после, наименованието „си“.

Бобчевски, Венедиктъ — компонистъ и диригентъ, род. 8 ноемвр. 1895 въ Варна, училъ теория и хармония малко време при Рудолфъ Холчевъ; сериозно изучаване хармония и контрапунктъ започналъ 1920 при Йоз. Марксъ въ Виена, а на следната година — при Вилх. Грюмеръ. 1922—24 учи при Хайнрихъ Шалтъ въ Мюнхенъ, дето се занимава едновременно и съ щудирване на оперно изкуство. Следъ кратко пребивание въ България, презъ 1925 продължава занятията си въ Виена, а на следната година постъпва като п. диригентъ въ Народната опера, дето и до сега работи. Б. е единъ отъ надежднитѣ наши компонисти, който работи съ успѣхъ, главно въ областта на соловата и хорова пѣсенъ. 1931 довършва операта-